

пузинъ тѣ ; а старата омраза, старото самолюбие ще събудятъ двата народа да се раздѣлятъ неприятелски за всегда. — Гордѣливий побѣдителъ, да знаешъ ся съсипва отъ собствено-то си щастие. — За това неоставяй съ бързина марсовото поле, сражай се за всяка стъпка земя, както собствени тѣ си гърди, брани Орлеанъ. —

Карлъ. Щото можяхъ, направихъ. — Изевихъ желание да се бия по рицарски за короната ; но откажа ми ся. — Напраздно опропастявамъ народния животъ, а мои тѣ градове ставатъ на прахъ. — Трѣбвали да направя като онази неестественна майка, трѣбвала ли, трѣбвала ли да насѣка на части дѣте то си съ сабята ? не ! за да живѣе, нужно е да се откажа отъ него или самъ да загина. —

Дюноа. Що говорите ? Туй ли е языкъ тѣ на единъ кралъ ? Тѣй ли ся лесно дава една корона ? Най-долний отъ народа ти е на мнѣние да постави имане и кръвъ на омраза или любовъ. — Щомъ ся покаже кървавий знакъ на гражданската война, то да знаешъ, всичко е на партий. Орачъ тѣ ще остави ралото, жена та къщата, дѣца, старци ще сявѣорѣжатъ, гражданина ще отдаде на огънь града и за да осъществятъ желанието на сърдцата си, или ще ти спомогнатъ, или ще те повредятъ.

Той отъ никого ся не бои и не очаква забрана, когато честъта го вика да се бие за боговете тѣ си. — За това остави тѣзи женски съжаления, които не красятъ кралски гърди. Войната трѣбва да ся продължава, защото ти бѣше причина, та я распали тѣй. — Трѣбва да ся жертвува народъ тѣ за краля си, туй е съдбата, туй е законъ тѣ на свѣта, и тѣй го знае Французина. — Нищоженъ е този народъ, който радостно не полага всичко на честъта си. —

Карлъ. (*На чиновници тѣ*). Не очаквайте отъ мене милость, Богъ да ви брани, — азъ не мога повече. —

Дюноа. Нека ся обърне побѣдата съ гърба къмъ тебе, както ся обърна ти къмъ държавата си. — Ти